THE INVISIBLE BATON

ธรณีประตู 1

ไม้ผลัดที่มองไม่เห็น

ปู่ของผมไม่เคยรู้ว่าวันหนึ่งจะมีใครมาเขียนถึงท่าน

พ่อของผมไม่เคยรู้ว่าวันหนึ่งจะมีใครมาค้นหาความหมายของทางเลือกบางอย่างที่ท่านตัดสินใจ

ส่วนผมเอง เป็นเวลานานที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีเรื่องราวหนึ่งอยู่จริง

ผมคิดว่ามีอยู่เพียงวันแต่ละวันเท่านั้น

วันธรรมดา ๆ

วันที่ต้องผ่านพ้นไปให้ได้

วันที่ประกอบขึ้นจากงาน ปัญหา ลูกค้า ความรับผิดชอบ สายโทรศัพท์ การเดินทาง คำสัญญาที่รักษาไว้ได้ และคำสัญญาที่ยังค้างคาอยู่

เหมือนกับผู้คนนับล้านบนโลกนี้

เรื่องราวยิ่งใหญ่เกือบทุกเรื่องถูกเล่าอย่างผิดวิธี

มันเริ่มต้นจากตอนจบ

มันแสดงผลลัพธ์

มันอวดความสำเร็จ

มันเปลี่ยนชีวิตให้กลายเป็นเส้นตรงที่นำพาจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเป็นจริงไม่ได้เป็นไปเช่นนั้น

ความเป็นจริงคือชุดของการส่งต่อที่มองไม่เห็น

ไม่มีใครเห็นช่วงเวลาที่พ่อคนหนึ่งสอนบทเรียนโดยไม่รู้ตัว

ไม่มีใครเห็นช่วงเวลาที่ลูกชายตัดสินใจเก็บรักษามันไว้

ไม่มีใครเห็นช่วงเวลาที่หลักการหนึ่งข้ามผ่านคนรุ่นหนึ่งแล้วออกไปตามหาอีกรุ่นหนึ่ง

แต่ทว่า ตรงนั้นเองที่เรื่องราวซึ่งยืนยาวถือกำเนิดขึ้น

ไม่ใช่ท่ามกลางแสงไฟ

แต่ในความเงียบ

เป็นเวลาหลายปีที่ผมเชื่อว่าความผูกพันระหว่างครอบครัวของผมสามรุ่นกับ Gillette เป็นเพียงเรื่องบังเอิญในหน้าที่การงาน

บริษัทแห่งหนึ่ง

งานชิ้นหนึ่ง

อาชีพการงานหนึ่ง

เส้นทางหนึ่งเหมือนกับเส้นทางอื่นอีกมากมาย

แล้วเวลาก็เริ่มทำสิ่งที่มันถนัดที่สุด

มันเชื่อมโยงจุดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

มันรวบรวมเหตุการณ์ที่ในขณะที่เกิดขึ้นดูเหมือนแยกขาดจากกัน

มันสร้างเรขาคณิตที่มองไม่เห็น

และผมก็ค่อย ๆ เข้าใจว่าตัวเอกที่แท้จริงไม่ใช่บริษัท

แต่คือความต่อเนื่อง

เพราะแบรนด์เปลี่ยนแปลงได้

ตลาดเปลี่ยนแปลงได้

ผลิตภัณฑ์เปลี่ยนแปลงได้

แม้แต่โลกก็เปลี่ยนแปลงได้

แต่มีคุณค่าบางอย่างที่ข้ามผ่านทุกสิ่งโดยไม่ต้องขออนุญาต

วินัย

คำพูดที่ให้ไว้

ความรับผิดชอบ

ศักดิ์ศรีที่เราใช้เผชิญหน้ากับการงาน

แนวคิดที่ว่าชื่อของตนเองมีค่ามากกว่าบทบาทของตนเอง

สิ่งเหล่านี้ไม่ปรากฏในงบดุล

ไม่ปรากฏในประวัติการทำงาน

ไม่ได้ขึ้นพาดหัวหนังสือพิมพ์

แต่เป็นรากฐานที่มองไม่เห็นซึ่งชีวิตหนึ่งถูกสร้างขึ้นมาบนนั้น

ผมจำผู้คนมากมายที่ได้พบระหว่างทางได้

บางคนไม่ธรรมดา

บางคนถูกลืม

บางคนทรงอำนาจ

บางคนเปราะบาง

เมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ผมสังเกตเห็นสิ่งหนึ่ง

ความแตกต่างภายนอกนั้นมหาศาล

ความแตกต่างภายในน้อยกว่านั้นมาก

ไม่ว่าผมจะไปที่ไหน ไม่ว่าจะทำงานในประเทศใด ผมได้พบกับชายและหญิงที่ต่อสู้กับคำถามเดียวกันเสมอ

จะรักษาคำสัญญาได้อย่างไร

จะปกป้องครอบครัวได้อย่างไร

จะเผชิญกับการสูญเสียได้อย่างไร

จะยืนหยัดอยู่ได้อย่างไรในเวลาที่การยอมแพ้ง่ายกว่า

จะก้าวต่อไปได้อย่างไร

เสมอมา และมีเพียงเรื่องนี้เท่านั้น

การก้าวต่อไป

บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่เรื่องราวนี้สามารถข้ามผ่านวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้

ไม่ใช่เพราะมันพูดถึงบริษัทแห่งหนึ่ง

ไม่ใช่เพราะมันพูดถึงตัวผม

แต่เพราะมันพูดถึงสิ่งที่มนุษย์ทุกคนรู้จักดี

มรดก

ไม่ใช่มรดกทางเศรษฐกิจ

ไม่ใช่มรดกทางวัตถุ

แต่คือมรดกที่มองไม่เห็น

มรดกที่ส่งผ่านจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งโดยไม่ต้องมีลายเซ็น

มรดกที่ไม่มีผู้รับรองเอกสารคนใดรับรองได้

มรดกที่แสดงตัวออกมาในการตัดสินใจยามยากลำบาก

ในคำพูดที่รักษาไว้

ในการเสียสละที่ยอมรับ

ในการยอมสละที่เกิดขึ้นโดยไม่มีผู้ใดเป็นพยาน

ตอนที่ผมยังหนุ่มกว่านี้ ผมคิดว่าเป้าหมายคือการไปให้ถึง

การได้มา

การพิชิต

การเป็นผู้ชนะ

วันนี้ผมไม่แน่ใจเช่นนั้นอีกแล้ว

วันนี้ผมเชื่อว่ามาตรวัดที่แท้จริงของชีวิตนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง

อะไรที่หลงเหลืออยู่เมื่อเสียงอึกทึกจางหายไป?

อะไรที่อยู่รอดเมื่อตำแหน่งต่าง ๆ หายไป?

อะไรที่ยังคงเดินต่อไปเมื่อผู้คนจากไปแล้ว?

คำตอบที่ผมพบนั้นเรียบง่าย

สิ่งที่หลงเหลืออยู่คือสิ่งที่เราส่งต่อ

สิ่งที่หลงเหลืออยู่คือสิ่งที่เราสอนโดยไม่รู้ตัว

สิ่งที่หลงเหลืออยู่คือวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น

สิ่งที่หลงเหลืออยู่คือสิ่งที่เรากลายเป็น

และสายเลือดก็ยังคงอยู่

ไม่ใช่สายเลือดทางชีวภาพ

ไม่ใช่สายเลือดทางเครือญาติ

แต่คือสายเลือดในฐานะความต่อเนื่องทางศีลธรรม

ในฐานะเส้นด้ายเส้นหนึ่ง

ในฐานะการเป็นส่วนหนึ่ง

ในฐานะความทรงจำที่เคลื่อนไหวไปข้างหน้า

ด้วยเหตุนี้เรื่องราวนี้จึงไม่ได้เริ่มต้นด้วยผลิตภัณฑ์

ไม่ได้เริ่มต้นด้วยแบรนด์

ไม่ได้เริ่มต้นด้วยตัวบุคคลด้วยซ้ำ

แต่เริ่มต้นด้วยการส่งต่อ

ไม้ผลัดที่มองไม่เห็นซึ่งเคลื่อนผ่านกาลเวลา

จากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง

จากมือหนึ่งสู่อีกมือหนึ่ง

จากชื่อหนึ่งสู่อีกชื่อหนึ่ง

ชายสามคน

สามยุคสมัย

สามเส้นทางที่แตกต่างกัน

เส้นด้ายเพียงเส้นเดียว

สามใบมีด

เลือดเดียวกัน

และเรื่องราวทั้งหมดที่เหลือจะตามมาทีหลัง